

1

Nell

Nells to-dolijst

- *Laatste hoofdstukken biomed-tech leren*
- *Meer koffie kopen*

Er staat een halfnaakte man in mijn keuken.

Of nou ja, eigenlijk is hij voor negentig procent naakt, want hij draagt alleen een zwarte boxer die wel erg strak zit. Zo strak dat ik mijn berekening moet bijstellen naar vijfnegentig procent. Ik maak een onelegant piepend geluidje en hij draait zich om. Snel stap ik naar achteren, de donkere gang in, maar mijn slipper blijft haken achter het vloerkleed en het eindigt ermee dat ik al mijn boeken laat vallen. Er landt een groot boek op mijn teen, ik kerm, en de rest valt opengeslagen rond mijn voeten. Ik knijp heel even mijn ogen dicht omdat mijn voet zo'n pijn doet, en als ik ze weer opendoe, staat Naakte Man voor me, en hij is gewoon zo... náákt.

Hij heeft warrig goudbruin haar dat fraai rond zijn gezicht valt, en omdat ik hem niet recht durf aan te kijken, laat ik me op mijn knieën vallen om mijn boeken op te rapen. In deze houding kijk ik hem weliswaar niet in zijn ogen, maar wel heel gènant recht in zijn kruis.

'Ik help je wel even.' Zijn stem is diep en klinkt veel te dichtbij omdat hij nu naast me door zijn knieën zakt. Ik begin als een bezetene mijn spullen bij elkaar te rapen, maar ik krijg mijn spiraalblok

met aantekeningen niet op tijd te pakken. Dat heeft hij al in zijn hand, en hij steekt het me toe.

‘Jij bent zeker Antonella,’ zegt hij.

Ik ben blij dat hij dat zegt, want ik weet niet of ik in het bijzijn van al die meters blote huid nog weet hoe ik heet. ‘Ja, dat klopt.’

Verderop in de gang gaat een deur open. Licht valt door de deuropening in onze richting en ik hoor mijn huisgenootje ‘Silas?’ roepen.

Ik kijk om. Dylan wrijft de slaap uit haar ogen. Ze heeft een footballshirt van Rusk aan dat tot halverwege haar dijen valt. Ze ziet me zitten en knippert met haar ogen voordat ze langs me naar haar vriendje kijkt. ‘Silas! Waar zijn je kleren?’

Hij lacht fijntjes naar haar en werpt haar een smeulende blik toe die echt wel privé hoort te zijn. ‘Die heb jij aan.’

Dylan loopt langs me en trekt een gezicht alsof ze Silas terug de kamer in wil duwen, maar hij geeft geen krimp. Ze slaakt een geergerde zucht. ‘Sorry, Nell, ik heb hem niet horen opstaan, anders had ik wel gezegd dat hij iets moest aantrekken.’

‘Je mag me mijn shirt nu wel teruggeven.’ Hij lacht. ‘Als het echt zo belangrijk voor je is.’

Ze geeft hem een tik en ik begin heel dwaas te blozen van het geluid van haar hand op zijn huid.

‘Silas, hou op. Ze voelt zich al zo opgelaten, maak het niet nog erger.’

‘Het is zes uur ’s morgens. Ik dacht niet dat er al iemand op zou zijn.’

Ik haal mijn schouders op, maar ze kijken niet eens meer naar me. ‘Ik heb vandaag tentamen biomedische technologie en wilde nog wat leren,’ zeg ik. Het is een uitleg waar ze geen van beiden op zitten te wachten.

Dylan duwt Silas naar achteren, terug naar haar kamer, en deze keer werkt hij wel mee. Hij pakt haar polsen vast en trekt haar mee.

‘Silas.’ Ze rekt zijn naam uit, een beetje klagelijk, maar ze verzet zich niet bepaald als hij haar in zijn armen neemt. ‘Hij is er over

twee minuten vandoor,' roept ze over haar schouder. 'Beloofd.'

'Een kwartier,' werpt Silas tegen.

'Vijf minuten.'

'Twintig.'

'Vijf, Silas.'

Hij kreunt en dan valt de deur van Dylans kamer met een zacht plofje dicht.

Ik adem langzaam uit en wrijf, omdat ik mijn handen vol heb, met mijn warme wang langs mijn schouder. Hopelijk is mijn blos onopvallend roze en niet het gebruikelijke vuurrood.

Die kans is erg klein.

Ik loop naar de bank in de woonkamer en laat mijn boeken op de lage tafel vallen. Een paar boeken zijn door de val dubbelgevouwen of hebben gekreukte bladzijden en ik ben een paar minuten bezig om ze weer glad te strijken. Als je de neiging hebt om een boek je excuses aan te bieden en het te troosten, weet je zeker dat je een nerd bent.

Ik hoor Dylan op haar kamer een gillette slaken en 'Silas, niet doen!' roepen.

Als ik af moet gaan op een paar doffe bonzen, gevolgd door een stilte, heeft Dylan die strijd verloren.

Ik sla mijn spiraalblok met aantekeningen open en pak het boek met de stof voor het tentamen van vanmorgen. Overal op de pagina's zitten post-its (want ik vind in boeken schrijven zo'n beetje het ergste wat er is). Mijn aantekeningen bestaan uit mijn gedachten en vragen, genoteerd in het priegeligste handschrift waartoe ik in staat ben. Ik sla mijn blok open waar ik gisteravond ben opgehouden en zoek het bijbehorende hoofdstuk op in het boek, maar het lukt me niet om me te concentreren op de woorden die ik voor me zie.

Met mijn hoofd zit ik bij die slaapkamer die niet eens van mij is. Niet op een creepy manier, maar eerder... nieuwsgierig. Ik ken Dylan nu ruim twee jaar en deel al een jaar een woning met haar, en ik heb haar vroeger vaak genoeg samen gezien met het vaste vriendje dat ze voor Silas had, maar nu... is het anders. Toen ze

nog met haar ex was, had ik nooit het gevoel dat ik stoorde tijdens een intiem moment. Maar nu heb ik zelfs met een gang en een deur tussen ons in nog het gevoel dat ik te dichtbij ben.

Ik weet wel dat deze nieuwe jongen anders is, dat blijkt wel uit hoe weinig ik Dylan dit semester heb gezien en uit wat ze over hem vertelt, maar ik had nooit gedacht dat er zo'n tastbare aantrekkingskracht tussen die twee zou zijn. Ik denk aan dat moment waarop hij haar in zijn armen nam. Ik ben niet echt een type voor emotioneel gedoe en ik geloof ook niet dat ik jaloers ben aangelegd, maar toen ik die twee zo zag, was het alsof ik te dicht langs de zon vloog. Alsof ze zo'n kracht uitstralen dat ze alles om hen heen naar zich toe trekken, ook mijn concentratievermogen.

Ik wist niet eens dat er zulke relaties bestonden. Ik dacht dat die een verzinsel waren van schrijvers en filmstudio's en reclame-mensen die goedgeglovige sukkels die verlangen naar een beetje liefde met overdreven verhalen geld uit de zak willen kloppen. Mijn wereld bestaat uit feiten en cijfers en vergelijkingen, maar Silas en Dylan... Ik geef het niet graag toe, maar ze hebben iets wat tegen alle logica indruist. Samen zijn ze groter dan de som van hun delen.

Ik denk dat het maar goed is dat ik eerder afstudeer, al over twee maanden om precies te zijn, want anders had ik vast op zoek gemoeten naar een nieuw huisgenootje. Dat weet ik gewoon.

Eenentwintig minuten later gaat de deur van Dylans kamer weer open en komen die twee naar buiten. Ze zijn helemaal aangekleed en hun haar is vochtig van een ongetwijfeld gezamenlijke douche. Mijn huisgenote kijkt een beetje schaapachtig en haar vriendje trekt een ondeugend gezicht dat me doet denken aan de waarschuwingen van mijn nonna over de verleidelijke schoonheid van Lucifer. Er is verder niet veel van mijn streng katholieke opvoeding blijven hangen, maar ik denk niet dat Dylan er blij mee is als ik Silas met Satan vergelijk.

Ik blijf met gebogen hoofd zitten en concentreer me op mijn boeken terwijl ze bij de voordeur afscheid nemen. Er klinken overduidelijke kussende geluiden, wat gegiechel en zacht gemompel

dat ik gelukkig niet kan verstaan. Ik zou ze moeten kunnen negeren, maar om de een of andere onverklaarbare reden ben ik me uitermate bewust van al die geluiden en bewegingen in mijn ooghoek.

Zelfs nadat de deur is dichtgevalen en Silas allang is verdwenen hangt er nog een ongewone sfeer in de kamer, alsof hun relatie spoken achterlaat die iedere single komen lastigvallen met hun stralende geluk. Het helpt ook al niet dat Dylan nog steeds tegen de deur geleund staat, met een wat wazige blik in haar ogen en een glimlach rond haar lippen. Huh. Zo ziet erg lekkere seks er blijkbaar uit.

‘Dus...’ zeg ik. ‘Dat ziet er best... serieus uit.’

Ze zweeft zo sereen naar de bank dat ik check of haar voeten de vloer wel raken. Ze gaat naast me zitten en trekt haar benen op, zodat ze haar armen rond haar knieën kan slaan.

‘Ja, dat is het. Behoorlijk serieus.’

‘Gaat het niet een beetje snel?’ vraag ik. Ze kennen elkaar nog maar een paar maanden en het was een tijdje zo’n aan-uitrelatie. Aan het begin van het studiejaar waren ze even uit elkaar, daarna maakten ze het weer goed, en ik geloof dat het nu nog maar twee weken echt officieel aan is.

Ze lacht. ‘O, het gaat ontzettend snel. Maar dat is met iemand als Silas gewoon zo. Bij hem is het alles of niets.’

‘En je bent blij met... alles?’

Dylan kijkt me recht aan en ik voel iets vanbinnen. Misschien ben ik toch een beetje jaloers. Niet vanwege haar vriendje of haar relatie, maar meer op het feit dat zij zo’n relatie kán hebben. Ik heb door de jaren heen een paar keer een date gehad, maar dat was zo niet-wereldschokkend dat ik tot de conclusie gekomen ben dat ik blijkbaar geen type ben om verliefd te worden. Volgens nonna ben ik te kieskeurig. Mijn vader noemt het koppig. Mijn moeder denkt dat ik alleen maar iemand hoeft te vinden die net zo slim is als ik.

Ik kan wel zeggen dat ik meer een mens ben voor ideeën dan voor gevoelens.

Ik zie mezelf gewoon geen bevredigende relatie hebben, laat

staan eentje die binnen een paar weken al helemaal geweldig is. Als ik Dylan was, zou ik zwaar de zenuwen krijgen van 'alles'.

'Ik kan het niet echt uitleggen,' zegt ze. 'Of in elk geval niet zonder clichés te gebruiken. Met Silas voelt het oké om voor alles te kiezen, want als ik dat niet doe, voelt het alsof ik tijd verspil. Ik weet het niet, met hem samen zijn voelt gewoon... onvermijdelijk. Op de best mogelijke manier. En het langzaam doen of dingen onderdrukken, dat voelt gewoon niet goed, snap je?'

Ik knik, hoewel ik er helemaal niets van snap.

'En het spijt me, ik had moeten zeggen dat hij langs zou komen,' gaat ze verder. 'Jij zat tot laat in de bieb en bij hem thuis was het volle bak, dus we kwamen hiernaartoe om alleen te kunnen zijn. Het was de bedoeling dat hij weer naar huis zou gaan, maar we vielen in slaap. Ik beloof je dat ik niet zo'n huisgenote word die haar vriendje hier zo'n beetje laat intrekken.'

Ik knik weer en ik geloof haar. Dylan is een geweldige huisgenote die altijd eerst aan anderen denkt, soms zelfs iets te vaak.

'Zal ik het goedmaken met een ontbijtje? Je hersens hebben energie nodig.'

'Dat hoeft je niet te doen.'

'Zoveel werk is het niet en ik wilde toch al iets te eten voor mezelf maken. Dan maak ik gewoon wat meer.'

Ze staat op en draaft naar de keuken. Daar moet ik het bij laten, en ik moet verdergaan met leren, maar er zit me iets dwars en ik kan de neiging om wat verder te graven niet onderdrukken. Ik ben gewoon veel te nieuwsgierig. En dus loop ik achter Dylan aan. Ik leun in de keuken tegen de muur en zie haar pannen, spek, eieren en keukengerei pakken.

'Je lijkt anders,' zeg ik. 'Gelukkiger. Dat was je eerst ook wel, maar...' Ik val stil, omdat ik niet goed weet wat ze eerder eigenlijk was. Ze leek altijd heel tevreden, ze is intelligent, best wel extravert. Zo op het oog leek haar leven zo goed als perfect. Dus of er was iets waar ik geen weet van had, of deze Silas is de superheld onder de vriendjes.

Of misschien... is de seks echt zo goed. Misschien verzuipt ze

gewoon in een overvloed aan endorfine.

‘Ik ben gelukkig. Gelukkiger.’ Ze lacht in zichzelf en begint het ontbijt klaar te maken. ‘Heb je ooit gedacht dat je iets heel zeker wist om er vervolgens achter te komen dat je er compleet naast zat?’

Ik denk even na. ‘De laatste tijd niet, nee. Pas als ik een theorie meerdere keren heb getest, durf ik van bepaalde zekerheden uit te gaan.’

‘Ik heb het niet over wetenschap of over wiskunde, Nell. Ik bedoel... jezelf. Ben je ooit ergens van overtuigd geweest om later van gedachten te veranderen?’

‘In de onderbouw dacht ik een tijdje dat witte eyeliner me goed stond.’

Ze lacht. En daar ben ik blij om, want haar woorden geven me een ongemakkelijk gevoel. Er is iets waar ik de laatste tijd wel vraagtekens bij zet. Of beter gezegd, waar ik vraagtekens bij wil zetten, maar dat mag ik niet van mezelf.

‘Het komt hierop neer,’ gaat ze verder, ‘ik was er zeker van dat ik heel tevreden kon zijn als ik me door mijn verstand liet leiden. Dat ik gelukkig kon zijn als ik anderen gelukkig maakte en mijn doelen bereikte. Maar pas toen mijn hart een rol ging spelen, besefte ik hoeveel ik had gemist. Van die kleine dingen... Naar een wedstrijd van Silas gaan, naar feestjes, nieuwe mensen leren kennen en zomaar spontaan iets doen. Ik heb het gevoel dat ik twee jaar studietijd heb verspild omdat ik alleen maar bezig was met te snel volwassen worden, en nu wil ik dat inhalen.’

Ik frons. ‘Als jij twee jaren hebt verspild, wat heb ik dan wel niet gedaan?’

Ik heb mijn tijd verstandig besteed. Er zijn niet veel mensen van onze leeftijd die kunnen zeggen dat ze al na tweeënhalf jaar afstuderen. Oké, ik had een voorsprong vanwege extra vakken op de middelbare school en zomercursussen, maar je kunt niet beweren dat ik hier uit mijn neus heb zitten eten.

Mijn vraag was retorisch bedoeld, maar nu ze niets zegt en haar blik afwendt, vraag ik het met andere woorden: ‘Vind je dat ik mijn tijd verspil?’

Ze antwoordt langzaam en zorgvuldig: 'Ik denk dat jij en ik veel op elkaar leken.'

'Leken?'

'Lijken. We hebben allebei de neiging om ons op een bepaald doel te concentreren, om lijstjes af te vinken. En ik begin in te zien dat het in het leven niet gaat om wat je bereikt, maar om hoe je dat doet. We zijn allebei met volle snelheid afgestevend op de dingen die we dachten te willen, maar ik heb nog niet genoeg geleefd om te weten wat ik wil. Sterker nog, wat de meeste dingen betreft zat ik er faliekant naast.'

'En je denkt dat ik er ook naast zit?'

Verdorie. Al die vraagtekens die ik van mezelf niet mag zetten? Die zijn veel lastiger negeren als een ander ze min of meer voor je zet.

'Nee, dat zeg ik niet. Dat kan ik niet weten. Dat weet jij zelf het beste.' Ze valt even stil en trekt een nadenkend gezicht. 'Ik kan alleen maar zeggen dat je studietijd een tijd van experimenteren is. Als je een vergelijking moet oplossen of een theorie moet bewijzen, beperk je je ook niet tot één aspect. Dan bekijk je alle mogelijkheden, probeer je verschillende methoden, bestudeer je alle variabelen. Dus misschien moet je je tijd hier beschouwen als een gelegenheid om van alles te ontdekken. De proef op de som nemen. Zeker omdat je eerder afstudeert. Want als je hier klaar bent en daarna nog ergens anders verder wilt studeren, dan weet ik niet hoeveel kansen je nog krijgt.'

Daar zit wat in, dat moet ik toegeven. Ik bekijk alles doorgaans van alle kanten, maar dat heb ik nu niet gedaan. Ik heb voor biomedische technologie gekozen en ben alleen maar bezig geweest met mijn studie. Ik heb daarbuiten niet geëxperimenteerd of nieuwe dingen ontdekt. Tijdens mijn colleges en mijn practica zou ik nooit voor een vooraf bepaalde uitkomst kiezen en het experiment zo inrichten dat ik precies daarop uitkom. Dat is onredelijk. Dat is niet... verstandig.

'Wat bedoel je nou?' zeg ik. 'Dat ik het op een zuipen moet zetten en met een lampenkap op mijn hoofd moet gaan dansen?' Alsof dat zo verstandig is.

Ze houdt even op met koken om te lachen en dan lacht ze nog eens. ‘Dat... kan ik me bij jou maar moeilijk voorstellen. Nee, je hoeft niet dronken met een lampenkap op je hoofd te gaan dansen. Tenzij je daar zin in hebt, dan moet je het vooral doen. Nee, ik denk dat je eens iets anders moet doen dan alleen maar leren. Van die dingen die gewone studenten ook doen.’

Wat bedoelt ze daar in vredesnaam mee?

Ik frons even en wijs dan naar de woonkamer. ‘Ik ga weer verder met leren.’

Maar dat doe ik niet.

Wat ik wel doe, is op de bank zitten en denken aan datgene waaraan ik niet zou moeten denken. Nog twee maanden, dan studeer ik af. Nog twee maanden, dan ben ik hier klaar.

Oké, het is niet zo dat ik het komende voorjaarssemester niks te doen heb, want ik heb een baantje als onderzoeksassistent gevonden, en in het najaar wil ik verder met een vervolgstudie. Ik heb dus nog heel wat jaren voor de boeg, maar het voelt alsof ik nu al aan een einde zit.

Studeren wordt altijd gezien als een periode van grote overgang, en als je klaar bent, wordt er van je verwacht dat je bent veranderd. Dat je niet alleen volwassen bent, maar ook ervaringen hebt opgedaan. Het punt is alleen...

Ik voel me niet anders.

Ik heb niet het gevoel dat ik straks aan mijn carrière ga beginnen.

Ik voel me niet anders dan op mijn allereerste dag hier op de campus.

Ik heb heel veel geleerd, dat wel. De lessen wis-, schei- en natuurkunde van de middelbare school vallen compleet in het niet bij wat ik hier allemaal heb geleerd. Maar ikzelf – en ik bedoel niet het deel van me dat boeken heeft gelezen en dingen uit haar hoofd heeft geleerd of practica heeft gedaan – dat meisje is in de ruim twee jaar dat ik hier zit eigenlijk geen spat veranderd.

En op de rustige momenten, wanneer mijn hersens niet bezig zijn met leren of een of ander probleem oplossen, vraag ik me af

of ik er klaar voor ben. Stel dat ik dat niet ben?

Ik denk aan wat Dylan net zei en pak mijn spiraalblok. Ik blader naar een leeg vel, pak een pen en schrijf op:

Gewone studentendingen

Ik staar naar die letters boven aan de bladzijde en denk aan hoeveel Dylan in de afgelopen maanden is veranderd, aan hoe 'gewoon' ze is geworden. Dan noteer ik het eerste punt op mijn lijstje.

Met een sportman vozen

Ik staar naar die vier woordjes en schiet in de lach. Dat ligt zo ver buiten mijn wereldje dat ik me er niet eens iets bij kan voorstellen. En trouwens, het is niet zo dat die sportieve studenten magische krachten hebben die meisjes helemaal gek maken.

En het is ook niet zo dat Dylan nu gelukkiger is vanwege een jongen. Ze is gelukkiger omdat ze bepaalde keuzes heeft gemaakt en tot weet ik veel wat voor inzicht is gekomen. Hij was niet de reden, wel de aanjager.

Misschien heb ik niet meer nodig dan dat. Een paar nieuwe dingen proberen, iets doen wat ik nog niet ken, mijn grenzen opzoeken. Misschien kan dat me een zetje geven in de richting van een nog onbekende toekomst.

Maar waarschijnlijk zal daardoor blijken dat ik van het begin af aan gelijk had. Dat ik weet wie ik ben en wat ik wil, en dat al deze twijfels gewoon het werk zijn van mijn brein dat niks van verandering wil weten.

Met dat in gedachten doe ik wat mijn overgeorganiseerde hersens het gemakkelijkst afgaat.

Ik maak een lijstje.

2

Nell

Nells to-dolijst

- *Gewoon studentending 2: nieuwe vrienden maken*
- *De was doen, luie slons*

‘Weet je,’ zegt Dylan, ‘toen ik vroeg of je zin had om met Silas’ vrienden te gaan frisbeeën had ik nooit gedacht dat je ja zou zeggen.’

Ik krimp ineen. ‘Wil je soms dat ik thuisblijf?’ Ik trek aan de veel te strakke sportbeha die mijn tieten zo ver omhoogduwt dat ik vrees dat ze in opstand komen en de stof doormidden scheuren. Ik heb dat stomme ding van Dylan moeten lenen omdat ik zelf nooit een sportbeha nodig heb gehad, maar omdat ik minstens twee cupmaten groter nodig heb, voelt het alsof ik door mijn eigen decolleté word gewurgd. ‘Ik hoef niet per se mee, hoor.’

In gedachten zet ik ‘sportbeha kopen’ op mijn to-dolijst.

‘Jawel! Jawel, ik vind het leuk dat je hen nu eindelijk leert kennen. Ik was alleen... Het verbaasde me gewoon.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik moest denken aan wat je vorige week zei. Over ontdekken wat je studietijd allemaal te bieden heeft.’

Dylan glimlacht naar me en ik ben er vrij zeker van dat je de uitdrukking op haar gezicht ‘zelfvoldaan’ kunt noemen. ‘Ik heb voorlopig toch geen tentamens,’ voeg ik eraan toe, ‘en ik heb mijn opdrachten voor de komende anderhalve week al af.’